

Sygn. akt III AUa 511/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak SO del. do SA Lucyna Stąsik-Żmudziak (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2019 r. w Lublinie

sprawy K. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji K. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 18 kwietnia 2019 r. sygn. akt VIII U 2916/18

oddala apelację.

Lucyna Stąsik-Żmudziak Elżbieta Gawda Krzysztof Szewczak

III AuA 511/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2019 roku Sąd Okręgowy w Lublinie po rozpoznaniu sprawy K. Z. przeciwko ZUS Oddziałowi w L. o prawo do emerytury na skutek odwołania od decyzji z dnia 2 listopada 2018 r. oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Decyzją z dnia 2 listopada 2018 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. Z. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

(Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład nie uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia wnioskodawcy w latach 1978 r. do 1984 r. w(...), gdyż zdaniem organu rentowego wnioskodawca nie pracował w warunkach szczególnych (decyzja – k. 8 a.em.).

W odwołaniu od powyższej decyzji K. Z. podniósł, że w latach 1978 r. do 1984 r. wykonywał pracę w (...) w warunkach szczególnych , zajmując się gwintowaniem ręcznym za pomocą narzynarek i gwintownic. Do jego zadań należało robienie gwintów na pociskach, gdyż były to wówczas (...) zakłady (...) (odwołanie – k. 3-5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 8-94 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, że K. Z. urodził się (...) W dniu 22 października 2018 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączył świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawione przez (...) Spółkę z o.o. w K., potwierdzające, że w okresie od 21 lutego 1986 r. do 28 lutego 1991 r. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych przy obsłudze walcarek i ciągarok przy urządzeniach pomocniczych w walcowni i ciągarni zaś od dnia 29 lutego 1991 r. dotychczas wykonuje prace w hartowniach i wytrawialniach, prace ocynkowaczy, ocynkownic, kadmowaczy oraz galwanizatorów cynkiem, miedzią, chromem, kadmem i niklem na stanowisku operatora procesów chemicznych (świadectwo pracy w warunkach szczególnych k. 5 a. em.).

W oparciu o powołane dokumenty organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

W toku postępowania sądowego Sąd ustalił, iż K. Z. został zatrudniony od 23 września 1976 r. w Fabryce (...) S.A. w K. na stanowisku tokarza w pełnym wymiarze czasu pracy.

W skład (...) wchodziły (...) Zakłady (...), które były jednym z wydziałów tego zakładu (Wydział Produkcji (...)). W dniu 1 stycznia 2002 r. z (...) K. została wydzielona (...) spółka z o.o., która przejęła część pracowników zatrudnionych w (...) (w tym wnioskodawcę) w trybie art. 23⁽¹⁾ kp. Od dnia 14 marca 2003 r. nazwa zakładu pracy wnioskodawcy uległa zmianie na (...) Spółka z o.o. w K. zaś od dnia 11 stycznia 2018 r. ponownie na (...) Spółka z o.o. w K. (bezsporne, informacja (...) K. k. 31 a.s., informacja (...) k. 18 a.s. akta osobowe k. 19, zaświadczenie k. 4 akt kapitałowych).

Od początku zatrudnienia tj. od 23 września 1976 r. wnioskodawca został zatrudniony w (...) K. na stanowisku tokarza w pełnym wymiarze czasu pracy. Służby wojskowej w okresie zatrudnienia nie odbywał. (...) Zakłady (...) w K. produkowały uzbrojenie dla wojska. Na Wydziale (...) były robione pociski oraz poszczególne zestawy do pocisków. W późniejszym okresie Wydział ten zmienił symbol na (...), dalej jednak produkowano to samo. Na linii produkcyjnej było około 30 stanowisk dla tokarzy. Wszyscy, którzy byli przyjmowani do pracy na tym wydziale mieli takie stanowisko. Nie wszyscy jednak wykonywali to samo. Wnioskodawca zajmował się nacinaniem gwintów frezem na gwinciarce. Gwinciarce to była maszyna, która wykonywał frez na pocisku z jednej i drugiej strony. Pociski były tłoczone na prasie ze specjalnej stali. Nie było odlewni żeliwa ani stalowni na terenie (...) K.. Materiał do gwintowania był dostarczany z zewnątrz. Wnioskodawca pracował na dwóch gwinciarce. Zakładał sztukę w maszynę, frez był już w gwinciarce. Dojeżdżało się do freza i włączało maszynę. Gwint był wykonywany metodą frezowania. Pracownikom nie był wypłacany dodatek w warunkach szczególnych. Posiłków regeneracyjnych również nie otrzymywali. Do procesu wykonywania frezu był używany olej do chłodzenia zarówno samego frezu jak i pocisku. Olej nagrzewał się i w powietrzu unosiły się jego opary. Po wyjęciu pocisku z gwinciarce wnioskodawca musiał go ogradować gradownikiem - jest to zaostrzony skrobak, który zbiera grad po frezie. Później sprężonym powietrzem trzeba było jeszcze odmuchać powierzchnię tego gwintu i sprawdzić poszczególne pomiary. Żadnych innych procesów wnioskodawca nie realizował. Pracę w Wydziale (...) wykonywał do 1 lutego 1986 roku (zeznania wnioskodawcy K. Z. k. 26v.-27v., k. 33v, zeznania świadka S. Ć. k. 27v.-28, M. S. k. 28-28v., akta osobowe k. 19 a.s.).

Od dnia 21 lutego 1986 r. do 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca wykonywał pracę na stanowisku ciągarza drutu przy obsłudze walcarek i ciągarek. Okres od 21 lutego 1986 r. do 3 maja 1990 r. oraz od 6 maja 1990 r. do 31 grudnia 1998 r. (tj. z wyłączeniem 2 dni zwolnienia lekarskiego) organ rentowy uznał wnioskodawcy jako okres pracy w warunkach szczególnych. (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody. Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów, gdyż nie były kwestionowane przez strony. Sąd obdarzył wiarą zeznania świadków S. Ć. i M. S. gdyż są stanowcze, zgodne z dokumentacją osobową wnioskodawcy, nawzajem się uzupełniają i potwierdzają. Z tych samych względów Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy K. Z..

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie K. Z. nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 i 2 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według przepisu § 3 rozporządzenia Rady Ministrów okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do spornej emerytury należy spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień i stycznia 1999 roku udowodnić:

- a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
- b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że ubezpieczony ukończył wymagane 60 lat w dniu (...), na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się 25 - letnim stażem pracy oraz, że w dniu 11 lutego 2019 r. złożył wniosek o przekazanie jego środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu Skarbu Państwa (k. 22 a.s.).

Zdaniem Sądu trafnie podniósł organ rentowy, że na dzień 1 stycznia 1999 r. K. Z. nie wykazał 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Okres pracy w (...) na stanowisku ciągarza drutu, uznany przez ZUS, nawet przy doliczeniu nieuwzględnionych 2 dni niezdolności do pracy (12 lat 10 miesięcy i 11 dni) jest niewystarczający.

Sąd wskazał, że za pracę w warunkach szczególnych nie może być natomiast uznana praca wnioskodawcy w okresie od 1 września 1973 r. do 20 lutego 1986 r. na stanowisku tokarza w wydziale (...) ((...) zakłady (...)). Czynności wnioskodawcy polegające na obsłudze gwinciarek i wykonywaniu frezu na tłoczonych ze stali wyrobach, podobnie jak ogradowywanie wyrobu i odmuchanie celem usunięcia zanieczyszczeń nie zostały wymienione jako prace w warunkach szczególnych w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych z tego okresu a przeprowadzone postępowanie sądowe nie pozwala uznać czynności wnioskodawcy za pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu powołanego aktu prawnego.

W wykazie A Dziale III pod pozycją 69, stanowiącym załącznik do Rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. jest wymienione tłoczenie gwoździ, nitów oraz obsługa automatów do produkcji drutu kolczastego lub wyrobów z drutu, czego w spornym okresie czasu wnioskodawca jednak nie wykonywał. To samo dotyczy czynności wymienionych w Wykazie A dziale III pkt 23 - wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów. K. Z. nie wykańczał odlewów żeliwnych lecz elementy tłoczone, na terenie (...) nie było odlewni żeliwa a elementy były przywożone z zewnątrz. Dlatego nie można uznać także aby wnioskodawca wykonywał prace wymienione w Dziale III pkt. 12 tj. wykańczanie wyrobów walcowanych i ciągnionych, bo na terenie (...) nie było walcowni. K. Z. nie wykonywał także prac wskazanych w dziale III pkt. 78 w postaci szlifowania lub ostrzenia wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowania mechanicznego bo obróbka przez frezowanie nie jest ani szlifowaniem ani ostrzeniem.

Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 29 listopada 2018 r. III AUa 525/18: „przepisy rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie wymieniają prac polegających na wytwarzaniu z odlewów gotowych produktów, ale ściśle precyzują, że muszą to być prace polegające na wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów”. (por. też wyrok SN z dnia 2 czerwca 2017 r. III UK 158/16, wyrok SA w Lublinie z dnia 8 listopada 2018 r. III AUa 637/18).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy.

Zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu niezasadne przyjęcie, że wnioskodawca nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych poprzez uznanie, że praca wnioskodawcy w okresie od 01.09.1973r. do 20.02.1986r. nie może być uznana za pracę w warunkach szczególnych, gdyż na terenie zakładu pracy nie było odlewni, mimo, iż K. Z. faktycznie wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz był narażony na działanie szkodliwych oparów z oleju.

Podnosząc ten zarzut domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie wnioskodawcy prawa do emerytury oraz zasądzenia od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w L. na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania według norm prawem przypisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesiony w niej zarzut nie jest słuszny. Sąd Okręgowy właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i w oparciu o ustalenia w wyniku tej oceny stan faktyczny prawidłowo zastosował obowiązujące przepisy dochodząc do wniosku, iż nie zostały spełnione warunki przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Ocena Sądu mieści się w granicach zasady swobodnej oceny dowodów określonej w treści art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd ten, w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odniósł je do pozostałego materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne, co czyni zbędnym ich ponowne szczegółowe powtarzanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 oraz z 22 lutego 2010 r., I UK 233/09 i z 24 września 2009 r., II PK 58/09).

Zarzut apelacji ma charakter wyłącznie polemiczny.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest prawo do emerytury określonej w przepisach art.184 ust.1 i ust.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz.1270 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonemu mężczyźnie urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura, po osiągnięciu wieku 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury, to jest 15 lat oraz ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat.

Prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Wnioskodawca swoje prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym 60 lat wiąże z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach, zatem stosownie do art.32 ust.4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wymagany jest, aby wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 - letni okres pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w § 4 ust.1 pkt.3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). W załączniku do rozporządzenia zawarty jest kompletny wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. A zatem, dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku i w wykazie A stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia. W świetle całokształtu okoliczności sprawy, wbrew stanowisku apelującego, brak jest podstaw do uznania, że wnioskodawca spełnia wszystkie wyżej wymienione warunki.

Ugruntowane jest orzecznictwo sądowe, zgodnie z którym wcześniejsza emerytura jest dla powszechnego systemu świadczeń emerytalnych instytucją wyjątkową, określającą szczególne uprawnienia uprzywilejowanego kręgu podmiotów, stąd wymaga ścisłej wykładni i pewnego ustalenia przesłanek prawa. Skoro prawo do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego, nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą w szczególności dokumenty. Dlatego też, w tej kategorii spraw same zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest bowiem dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne. Również subiektywne

przekonanie wnioskodawcy, iż wykonywał pracę w warunkach szczególnych ze względu na ich uciążliwość związaną z narażeniem na działalnie szkodliwych oparów oleju nie ma decydującego znaczenia.

Jak wynika z akt osobowych wnioskodawcy był on w spornym okresie zatrudniony w (...) zakładach (...) na stanowisku tokarza. Czynności jakie wykonywał, co wynika z zeznań samego wnioskodawcy jak i przesłuchanych świadków, polegały na obsłudze gwintarek i wykonywaniu frezu na tłoczonych ze stali wyrobach oraz na ogradowaniu wyrobu i oddmuchiowaniu celem usunięcia zanieczyszczeń. Wnioskodawca robił gwinty na pociskach. Żadnych innych procesów technologicznych wnioskodawca przy pociskach nie wykonywał. Same pociski były tłoczone na prasie ze specjalnej stali. Materiał do gwintowania był dostarczany z zewnątrz. Pociski nie były odlewane, na terenie (...) w K. nie było zresztą odlewni żeliwa ani stalowni. Zatem nie sposób przyjąć, że praca wnioskodawcy mogła by być zakwalifikowana jako czynności wymienione w Wykazie A, dziale III pkt 23 załącznika do w/w rozporządzenia – tj. wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów. Wnioskodawca gwintując pociski oraz usuwając powstałe na tym etapie zanieczyszczenia nie pracował na odlewie, ale na wyrobie tłoczonym, przy czym słusznie wskazał orzekający Sąd, iż tego rodzaju pracy nie można uznać za pracę wskazaną w wykazie A, dziale III pod pozycją 69, czego nie kwestionuje apelujący. Wnioskodawca nie wykonywał także pracy przy wykańczaniu wyrobów walcowanych i ciągniętych określonej w dziale III pkt. 12.

Stan faktyczny w sprawie nie jest tożsamy z przytoczonym w apelacji jednostkowym wyrokiem SA w Lublinie z 30.06.2016r. w sprawie III Aua 156/16, kiedy to Sąd pracę na stanowisku tokarza uznał za wykonywaną w warunkach szczególnych przy wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów stalowych, żeliwa (...) mimo, iż w zakładzie nie prowadzono produkcji hutniczej i stalowej. Przeciwnie okoliczności wykonywania pracy, mimo tak samo nazwanego stanowiska były inne i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu tego orzeczenia nie mogą być pomocne przy ocenie charakteru pracy wnioskodawcy. Nie sama nazwa zajmowanego stanowiska, ale konkretne czynności stanowią o ich zakwalifikowaniu jako pracy w warunkach szczególnych. Przypomnieć należy, że jak wynika z niebudzących w sprawie zeznań na wydziale metalowym, gdzie pracował wnioskodawca zatrudnionych było ok. 30 osób na jednakowo nazwanych stanowiskach tokarza a nie wykonywali oni takich samych czynności i nie pracowali na takich samych maszynach. Ponadto podkreślić należy, że zakład pracy nie uznał okresu zatrudnienia K. Z. na powyższym stanowisku jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych i nie sporządził świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych ani też następca prawny pracodawcy nie potwierdził, aby wnioskodawca w opisanym czasie wykonywał pracę w tych warunkach.

Słusznie zatem Sąd okręgowy przyjął, że wnioskodawca nie spełnił warunków do ustalenia mu prawa do emerytury we wcześniejszym wieku gdyż nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Okres takiej pracy od 21.02.1986r. do 29.02.1991r. jest niewystarczający.

Mając na uwadze powyższe i uznając, że apelacja jest bezzasadna na mocy art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

Lucyna Stąsik-Żmudziak Elżbieta Gawda Krzysztof Szewczak